

Издателство Жанет 45

е носител на националните награди:

Христо Г. Данов – за принос в националната книжовна култура:

в категория Българска художествена литература (2002);

в категория Издание за деца (2007);

в категория Разпространение на българската книга (2011)

Златен лъв на Асоциация *Българска книга*:

за цялостен принос в издаването на съвременна българска литература (2002);

за оформление и полиграфическо изпълнение (2005);

за динамична културна и издателска политика (2014);

за най-добър издателски проект (2016);

за цялостна политика и забележителни постижения в изданията за деца (2017)

Константин Константинов – за принос (2005) и цялостен принос в книгоиздаването за деца (2018)

Южна пролет – за най-голям принос в издаването на дебютна литература (2018)

и Наградата на ЮНЕСКО – Първи световен конкурс по дизайн на книгата, Франкфурт (2003)

Творбата е финансирана от Община Пловдив по Компонент 4 „Произведения на пловдивски писатели и важни за града издания“.

© Екатерина Костова, автор, 2021

© Йордан Велчев, редактор, 2021

© Неда Ангелова, художник, 2021

© Издателство Жанет 45, 2021

ISBN 978-619-186-664-9

Екатерина
Костова

ОБРАТ-НО
В себе си

Пролог

1

ти не оставяш следи,
защото нямаш памет
за утре

2

прокопах тунел
през душата си
да се намеря

3

мигът е врата –
разделя времето на
преди и след теб

4

трябва само
да тръгнеш
напред

Защо?

На Стивън Хокинг

Вселената изпусна пясъчния си часовник
и той се счупи до нозете ѝ
о камъче, наречено Земя.
Това ми е любимата играчка,
помисли си госпожицата и изтри сълзите си.
Не трябваше да плаче
в Деня на големия взрив,
когато щяха да я обявят за пълнолетна.

Една сълза обаче беше паднала
при пръснатия по Земята пясък.
И в следващите няколко хилядолетия,
докато още търсеше любимия си
красивата и девствена Вселена,
на камъчето беше разцъфтял живот,
и разум, казваха по-мъдрите, че имало.

Въпросът е защо се случва всичко.

T A M

Навършването на 49

Навършването на 49 е тръгване
по тънък мост
нататък.
Какво е там
и някой има ли –
не знаеш.
Не знаеш
ще усетиш ли ръка,
която да те задържи
изправен.
Но си научил,
че ако паднеш –
множеството ще подмине.
А някои дори
ще се присмеят
заради позата,
която си заел,
за да приспиш за малко болката
от раните си.
Какво е щастие обаче
няма да се питаш повече.
Ще знаеш, че е всяка крачка,
която правиш
сам.

Самота

Самотата е сляпа котка,
която дреме на предния капак
на колата отвън.
Самотата е котката,
която даже не мърка,
защото е забравила
откъде да извади гласа си.
Самотата са очите ѝ,
обърнати навътре –
там, където не знае
какво има, нито
какво се случва
и изобщо случва ли се нещо.
Котката на кълбо,
пулсиращо в гърлото ми,
когато луната се изпълва и
когато започва да изтънява отново.
Драскащата ѝ гърлото
и очите ми
самота,
която иска да ме изкуши
да играем на криеница
заедно.

Но аз съм се подпряла
на ъгъла
на тишината
и ѝ се люблювам кротко,
макар да ме боли толкова,
че ще се разпадна,
за да не усещам
нито котката, нито себе си.